

ĐỨC MẸ SẦU BI ĐỒNG HÀNH TÍN HỮU ĐAU KHỔ

Tuần Thánh 1920 giới truyền thông Áo Quốc phổ biến bài phỏng vấn cô Johanna, vài tháng trước khi cô thiếu nữ qua đời tại một bệnh viện ở thủ đô Vienne. Xin giới thiệu nguyên văn bài trả lời của cô Johanna.

Sau khi vị bác sĩ báo cho tôi biết kết quả cuộc thử nghiệm chứng ung thư trầm trọng, tôi đứng lên ra đi rảo quanh một vòng trên đường phố.

Tôi hoàn toàn cô độc. Tôi có cảm giác mọi người mọi vật chung quanh đều biến mất. Tôi từng làm không biết bao nhiêu việc nhưng giờ đây tôi cảm

thấy trống không như chưa làm được việc gì. Tôi từng quen không biết bao nhiêu người, từng có nhiều người thân yêu, nhưng giờ đây giống như thể tôi chưa từng quen ai, biết ai và yêu thương ai .. Tôi lặng lẽ khóc. Nước mắt chan hòa lẫn lộn với các giọt nước mưa đang tuôn xuống ướt đẫm khuôn mặt tôi.

Quang cảnh đường phố giống như trống không, bởi lẽ, mọi cái đều trở thành hỗn độn: ánh sáng và màu sắc, các cánh cửa hàng, các tiếng động đủ loại, tiếng còi xe, rồi tiếng nói, tiếng cười. Người người đi đi lại lại, ngược ngược xuôi xuôi. Lề đường bên này, lối đi bên kia. Tất cả hối hả không rõ họ đi đâu? để làm việc gì? Tôi muốn giơ tay chặn đứng mọi người dừng lại rồi hét lớn:

- Tôi đang sắp chết đây!

Thế nhưng, chắc chắn không ai thèm để ý đến lời tôi nói, bởi lẽ, đối với họ, chuyện tôi sắp chết đâu có gì quan trọng? Chẳng lẽ vì tôi sắp chết mà họ phải ngưng ngay mọi công việc sao?

Tôi muốn ra lệnh cho trái đất đứng im, dùng một nút bấm để tắt hết mọi ngọn đèn trên thế giới, để tất cả rơi vào đêm đen, y như bóng tối đang vây bủa bên trong lòng tôi, và nhất là, để cho toàn vũ trụ rơi vào cõi thinh lặng.

Tôi không thể nào hiểu được cái gì có giá trị đích thật. Mọi người mọi vật vẫn tiếp tục hiện hữu trên cõi đời, sau khi tôi không còn hiện hữu nữa!

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy như có một vật thật nặng đè trên ngực khiến tôi bị ngộp thở .. Thế là, tôi ngược mắt nhìn lên Trời, trong một tác động phản xạ, y như thể tôi muốn tìm kiếm từ Trời Cao một luồng khí hầu giúp tôi hít thở bình thường.

Ít lâu sau đó, một người đàn bà trẻ tiến lại gần tôi. Bà trông thật đẹp nhưng có dáng điệu của một người đang âu sầu phiền não tột độ.

Đôi mắt Bà đỏ hoe, màu đỏ của máu, đỏ vì đã khóc quá nhiều. Đôi môi Bà nhợt nhạt run run như thể bị lạnh. Nhưng thật ra không phải vì lạnh. Không! Khuôn mặt Bà tái xanh. Niềm đau của Bà lộ rõ gần như có thể sờ mó được. Bà âu yếm hỏi tôi:

- Johanna à, em có muốn vào núp mưa trong áo choàng của Ta không?

Câu nói thoạt nghe có vẻ đơn sơ nhưng lại chất chứa một âm vang cao cả rộng lớn. Còn tiếng nói thì, vô cùng dịu ngọt không thể nào diễn tả được .. Mãi sau này tôi mới hiểu được rằng, chẳng những Bà muốn che tôi khỏi cơn mưa, vì thấy tôi bị ướt mèm, nhưng thật ra, Bà còn muốn làm thêm một cái gì đó quan trọng hơn nhiều.

Và quả thật, một việc kỳ diệu đã xảy ra cho tôi vào chính buổi chiều hôm ấy. Trước đó, lúc tôi ngước mắt nhìn Trời và tha thiết cầu khẩn, lời khẩn cầu như có sức mạnh xuyên thấu Trời Cao. Trời Cao rộng lượng đáp trả tiếng tôi kêu cầu và đã khoan dung quá bước đến tiếp cứu tôi .. Tôi đưa mắt nhìn sang Người Đàn Bà và đáp:

- Thưa Có!

Bà Đẹp mở rộng áo choàng kéo tôi núp vào vòng tay Bà. Khi chiếc áo choàng phủ kín người, tôi cảm nhận một niềm an bình bao la và một niềm vui chưa từng hưởng nếm. Chúng tôi cùng tiến bước. Trong vòng tay che chở của Bà, tôi cảm thấy an toàn như đứa con thơ nép mình lòng Mẹ. Đi được một quãng, Bà cầm lấy tay tôi siết thật mạnh như truyền thông can đảm rồi nói:

- Vào đây đi em ...!

Chúng tôi cùng bước vào một ngôi thánh đường. Bà nói thêm với tôi:

- Đến đây và xem ...!

Vừa nói Bà đưa tôi đến trước Cây Thánh Giá.

Đứng trước Cây Thánh Giá, Bà chăm chú nhìn tôi. Từ ánh mắt sâu thẳm của Bà tôi tiếp nhận Ánh Sáng và tôi bỗng hiểu rõ tất cả. Bà không cần nói thêm lời nào nữa cho đến lúc Bà tiến đến dưới chân Đức Chúa GIÊSU KITÔ, nơi có bức tượng giống y như Bà. Tức khắc, toàn nhà nguyện bỗng sáng rực một luồng sáng diệu kỳ và cùng lúc, Bà Đẹp biến đi, chỉ còn lại bức tượng Đức Mẹ MARIA.

Tôi hiểu rằng, Bà Đẹp chính là Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA. Đức Mẹ đích thân đến dạy tôi biết chấp nhận đau khổ và để nói với tôi rằng:

- Tôi không đơn độc cũng không còn giống như trước nữa!

Từ buổi gặp gỡ ấy, Đức Mẹ MARIA dạy tôi sống một chiều kích mới. Tôi cũng biết nhìn thấy trong nỗi đau đớn phản ánh nỗi đau đớn tột cùng của Đức Chúa GIÊSU KITÔ bị đóng đinh trên Cây Thánh Giá và bị

bỏ rơi. Tôi cũng học chuẩn bị cuộc hành trình tiến về Thiên Quốc bằng cách nằm gọn trong vòng tay che chở của Đức Mẹ MARIA.

Tôi cảm thấy thật hạnh phúc và tôi nồng nhiệt mong ước rằng, tất cả mọi người sống trên trái đất này, phải biết mình có một NGƯỜI MẸ thật cao cả đang ở trên TRỜI!

... Đứng gần thập giá Đức Chúa GIÊSU, có Thân Mẫu Người, Chị của Thân Mẫu, bà Maria vợ ông Clopas, cùng với bà Maria Magdala. Khi thấy Thân Mẫu và môn đệ mình thương mến đứng bên cạnh, Đức Chúa GIÊSU nói với Thân Mẫu rằng: "Thưa Bà, đây là con của Bà". Rồi Ngài nói với môn đệ: "Đây là Mẹ của con". Kể từ giờ đó, người môn đệ rước Bà về nhà mình (Gioan 19,25-27).

("Il Settimanale di Padre Pio", n.17, 20-4-2003, trang 17)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt